

zweig (10), dále Hora (5), Krasnopolski (3), Mayr (3), Krčmář (2), Sedláček (2), Ott (1), Vážný (1). Díla Randova dovolává se nejv. soud v 5 rozhodnutích (Právo vlastnické, Schadenersatz, v rozh. č. 15.057 Obchodní právo ve vydání z r. 1894 a v rozh. č. 15.534 uvedeno jest v poukazu na literaturu jen jméno Randovo bez označení spisu, v němž názor vysloven). Ostatní literatura jest uváděna jen výjimečně a jsou to autoři: Adler, Haemerle, Hanausek, Hollitscher, Klier, Lenhoff, Meyerhoffer, Ohmeyer, Skála, Sperl, Petschek, Vážný ml., jichž práce jsou citovány jen jednou s výjimkou Kleina (2). Jak vysvětliti nepoměr mezi uvedenými 35 rozhodnutími a 733 rozhodnutími bez literatury? Výklad, že nejvyšší soud nepřihlíží k literatuře, poněvadž ji považuje pro své rozhodování za bezvýznamnou, odmítáme předem; snad referenti pro přetíženost nemají dostatek času na studium literatury anebo přihlížejí z literatury jen k běžným komentářům a systémům jako k něčemu samozřejmému a je výslovně neuvádějí. Citace literatury však v každém případě jest důležitá, poněvadž tím praksi se usnadňuje studium sporných otázek zvláště v případech, v nichž rozhodnutí nejvyššího soudu kolísají neb vzájemně si odporují.

Nájem bytu manželkou.

Žalobě podané proti manželům na zaplacení nájemného rukou společnou a nedílnou z letního bytu, najatého manželkou, do něhož celá rodina se pak nastěhovala, bylo soudem všech instancí vyhověno, Nejvyšším soudem (rozh. ze dne 19. XI. 1936, č. j. Rv I 2929/34), s tímto odůvodněním:

»I když podle zjištění nižších soudů dojednala se žalobcem nájemní smlouvu, o niž jde, písemně manželka žalovaného, schválil žalovaný tuto smlouvu tím, že

se do najatého bytu se svou rodinou nastěhoval a je z této smlouvy zavázán v celém jejím rozsahu také jako manžel a otec podle §§ 91 a 139 obč. zák., takže právem byl odsouzen k zaplacení nájemného rukou společnou a nedílnou se spolužalovanou manželkou, neboť vzal způsobem svrchu naznačeným na sebe týž závazek, jako jeho manželka a ručí proto za celý závazek, jak ona.«

Artur Werner.

K otázce alimentární povinnosti nemanželského otce.

V paternitním sporu zamítl prvý soudce žalobní žádost na odsouzení nemanželského otce k plnění výživného nemanželskému dítěti, poněvadž zjistil, že nemanželský otec nemá té doby žádného výdělku a žádného jmění, takže není s to jakékoliv i nepatrné výživné platiti.

Krajský soud jako odvolací k odvolání žalobce zrušil rozsudek v tomto bodě a vrátil věc prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí s odůvodněním, že nemožnost plnění následkem nezaměstnanosti nevyklučuje odsouzení žalovaného k zaplacení alimentů, poněvadž prý podle zákona alimentálního ze dne 16. prosince 1930, č. 4 z roku 1931 Sb. z. a n. nezbavují nemajetnost a nezaměstnanost nemanželského otce povinnosti k výživě dítěte, je-li schopen ku práci a k výdělku a jest v takovém případě na něm, aby si podle svých výdělečných schopností jakýmkoliv dovoleným způsobem opatřil prostředky, aby mohl dostáti zákonem mu uloženému závazku vůči dítěti.

S tímto názorem odvolacího soudu nelze souhlasit, i když víme, že nejvyšší soud v podobných případech takto judikuje.*)

Závazek nemanželského otce k výživě a výchově nemanž. dítěte jest

*) Tato věta není zcela správná, viz na př. rozh. n. s. Vážný 13.527 a 15.671. — Pozn. redakce.